

SUKNA

in modno blago za gospode in gospe
priporoča izvozna hiša 140
Prokop Skorkovsky in sin
v Hampolu na Češkem.

ZE FIRE

Vzorci na zahtevo franco. Zelo zmerne
cene. Na željo hočem dati takoj izgotoviti gospodske obleke.

Dopisi.

Sv. Lenart slov. gor. — Zadnjo nedeljo obdržala je pri nas zadruga „Jungferc“ z omejeno zavezo praznik sv. Slomška. Bilo je naravnost velikansko! Vsi gledalci so naravnost na trebuh popadali, od samega veselja, da imamo v slov. goricah še toliko nedvomljivih devic. A med obhodom postalo je baje neki devici slabo; pozabila je, da sliši že v otročjo postelj. Na slavnostnem prostoru hotela Arnuš frfotale so zastave in tam je stala tudi kot govorniški oder okrancana kokošja lojtra. Celo neka „jungfrava“ je govorila govor, ki ga ji je napisal neki kaplan in ki si ga je v potu deviškega svojega obraza tekem 4 mesecov naučila. Kakor je znanec povedala, sama ne vé, kaj je govorila. Potem se je „teater špilalo“, seveda na srbsko-balkanski način. V gostilni sedela je ljuba duhovščina tesno pri vročih devicah; pa se ne sme nič slabega misliti. Le semtertja je kdo prav globoko vzdihnil. Kratko rečeno, bilo je lepo in vino dobro! A ko so korakali dom, — radovedna luna jih je gledala, kjer je sama stara devica; pa mnogo nam je povedala ta hudomušna luna, mnogo, mnogo; a mi smo kristjani in molčimo raje.

Sv. Lenart slov. gor. Slovenski učitelji menda ne vedo več, kaj naj dajo šolski deci ob koncu šolskega leta opraviti. Zato porablja nad-

učitelj šolske dečke za „premetavanje ciglov.“ Kakor znano, kupila je „Glavna posojilnica“ za neverjetno visoko svoto hišico na cesti v Mureck. Ta hišica stoji večinoma prazna, ker noče nikdo v mokrih teh prostorih stanovati. Zdaj so streho te bajte nanovo krili. Da bi prav poceni prišlo, poslal je pa nadučitelj, — tu ponižni sluga liberalnega nadpapeža — svoje šolske dečke, da so streho krili. In res je enemu dečku padel cigel tako hudo na glavo, da so morali nesrečnega otroka takoj k zdravniku prinesiti, ter je težko ranjen. Tako delajo slovenski učitelji z deco slovenskih kmetov! Ali ne ve g. nadučitelj, da se šoli podvrženo deco sploh ne sme pri takemu delu rabiti? Ali ne vé, da to ni samo nečuvana brezvestnost, marveč tudi protipostavnost, za katero se more brigati obrtna oblast ter državno pravdnštvo? Ali je deca le orodje v rokah prvakov, ki se sme izrabljati in izkoriščati? Upamo, da bode oblast svojo dolžnost storila!

Hrastnik. Ob priliki 60 letnega prestolnega jubileja našega cesarja ustanovilo se je v Hrastniku l. 1908 vojaško veteransko društvo, ki si je zamoglo v kratkem času društveno zastavo nabaviti. To zastavo se je pred kratkim blagoslovilo. Zastava, ki jo je izdelala dunajska firma Fellingner & Hassinger, kaže na eni strani avstro-ogrškega orla v cesarskih barvah, na drugi strani pa štajerski grb v deželni barvah z besedilom „Mit Gott für Kaiser und Vaterland.“ Na predvečer slavnosti dne 3. t. m. se je priredilo do vile kumice gospe baronice Emma de Seppi bakljado z rudniško godbo. V nedeljo potem se je sprejelo zunanja društva, od katerih so došla: celjsko veteransko društvo pod komando g. Petra Derganz, trboveljsko pod komando g. inženjerja Filipa Krassnigg; domačemu društvu pa je zapovedoval g. M. Slokan. Po reportu korakali so čez 160 močni veteranci pod komando g. Derganza na bogato dekorirani slavnostni prostor, katerega je dala tukajšna kemična tovarna na razpolago. Pridružila se je tudi še fabriška poearna bramba pod komando g. Johan Killer star. Dehant iz Laškega g. dr. Krulz pod asistenco župnika g. Veternika sta celebrirala sv. mašo. Potem se je blagoslovilo zastavo; kumica baronica de Seppi je darovala krasni trak. Slavnosti so se udeležili m. dr. zastopnik politične oblasti, oficirskega kora inf. polka št. 87 in dež. bramb. bataljona št. 26, direktorji tukajšne industrije gg. Burger, Leiller in Wieltchnigg, uradniki, orožniki itd. G. dehant in g. Derganz sta imela še krasne nagovore. Popoldne se je vršila še krasno uspela veselica. — Ob tej priložnosti naj še omenimo, da je „Slov. narod“ tudi proti veteranskemu društvu na znani lažnjivi način hujskal; opozarjal je celo prebivalstvo, naj se ne udeleži te lepe slavnosti. Roševa in „roševska“ „inteligentca“ se je seveda temu hujskajočemu povelju uklonila. — Ob priliki cesarjevega rojstnega dneva priredilo je veteransko društvo v Dolu

slavnost z božjo službo. V Hrastniku so bile hiše s cesarskimi zastavami okrašene; edino hiša bivšega župana Roša je bila brez zastave. S tem je pokazala Roševa gospoda zopet svoje sovraštvo. Mi pa kličemo vrlim veterancem krepki: hurrah!

Stonjci niže Ptuja. Dne 21. avgusta je bil Franc Vinzek, predstojnik v Stojncih, hudo nesrečen. Peljal se je proti domu od mesta Ankenstein. Splašile so se mu kobile in so jako močno letele; pa je bil drugi voz na cesti; ker je bilo na eno stran premalo prostora se ogniti, trešila je žrebica v drugi voz z prsami tako močno, da je bila za pol ure proč; škoda znaša 800 kron. — Druga nesreča v Stonjcih se je zgodila dne 23. avgusta. Ta dan se je pustil Andrej Kreinz, posestnik, eno veliko huto spuhati in ravno ko so bili tesarji gotovi in še dva najboljša tesarja zraven, se je huta vkup zrušila; ne ve se, kaj je krivo. Škoda se ne da ceniti, ker se ni bilo zavarovano. Kreinz ima ogromne stroške zastonj, ker so tesarji zdaj dragi.

Gorica pri Račjem. Redko kedaj je o nas kaj slišati, pa ne mislite, dragi bralci „Štajerca“, da ne čitamo tudi mi resnicoljubnega „Štajerca.“ Ker nam zdaj vsaka štev. „Štajerca“ prinese novice o grozni toči, katera nas spravlja v nesrečo in bedo, Vam hočemo tudi mi nesrečni Goričani nekaj poročati. Kakor drugo tako je tudi pri nas. Tudi pri nas čutimo veliko škodo po toči. Sedaj ko smo žmatali žito in pšenico, zdaj se vidi, kako nas je to grozno letovje spravilo v nesrečo. Dragi bralci! Ako dobro premislimo, se niti delo ni poplačalo; celo sedaj ko se mora zavoljo pomanjkanja delavcev dobro plačati. Res, sila je velika! In — kaj nam je začeti v tej groznej nesreči? Nikdo nam noče pomagati. Slišati je bilo veliko o podpori, pa je vse zopet utihnilo. Tudi v času državnoborskih volitev se nam je od strani klerikalnih voditeljev prav mnogo obetal; a mi nismo vsi krivi, da se je izvolilo Orehovskega Piška, o katerem vemo, kaj zna! Pa res! Kje neki hodijo sedaj ta gospod? Mi jih sedaj ne vidimo in ne slišimo, pridejo le, ko je čas voliti. Takrat nas pač poznajo vsi prvaški dohtarji in farji; ko je pa treba ubogemu kmetu pomagati, pa ni duha in ne sluha o teh poštenjakih. Ako ne bode od strani našega poslanca nobene pomoči v tej nesreči, se mu pač potem ni treba več za kandidata postaviti. Pomagali si bodedo sami! — Dragi bralci! Pri vsem tem nismo nesrečni samo mi ubogi izsesani kmetje, temveč tudi naš bogati g. kaplan v Cirkovcih. Rekli so v nedeljo, 18. avgusta, da ne bodejo šli sedaj po bernji, ker žita itak nič ni, pač pa bodejo prišli v jeseni, če bode obilo ajde. Večni Bog nas torej varuj, da bodedo imeli vsaj dovolj ajde, da lahko obdarujemo našega kaplana vsaj z ajdo, ker žita nič nimamo. In res, vbogi so naš kaplan Melhior Zorko. Pri nas se širijo govorice, da imajo na tisoče kron denarja, katerega jim gotovo ni toča pobila, kakor pa nam kmetom žitno polje. Bog se nas torej usmili v tej hu-dej sili, da nas letos več ta grozna toča ne obišče in nam še to zadnjo upanje ne potolče, kjer potem bi bili sami prisiljeni beračiti. Nikar pa nam naj g. kaplan Melhior ne zamerijo; ako ne bo ajde, bo pa vsaj mnogo repe. Vas bodedo pa z repo obdarovali. Pridite torej, Vam ne bo žal.

Več žalujočih po toči trpečih kmetov.

Vojaške olajšave.

Nova vojna postava prinesla je razne vojaške olajšave. Tako se zamore gotovim vojaški dolžnosti podvrženim, ki nimajo polne postavne pravice na olajšavo kot vzdrževalci družine ali kmetovalci, v posebnega obzira vrednih slučajih dovoliti, da se prestavijo v nadomestno rezervno (Ersatzreserve). Taki posebnega obzira vredni slučajji so m. dr.: posest kmetijstva, ki se je posestniku oddalo od za delo nezmožnega moškega ascendentu ali ženske vdove ascendentinje še ob času življenja teh ascendentov in ki bi jim itak potem postavnega podedovanja pripadalo; — ako dohodek iz kmetijstva ni zadostno za popolno vzdržanje družine 5 oseb ali pa ako prekosi za nekaj štirikratni taki dohodek; — ako ni nobenega drugega za vodstvo kmetijstva primerne moškega člana družine; — ako se da dokazati, da je vodstvo kmetijstva vključ drugim sinovom (ali vnukom) od reklamirane osebe odvisno; — ako je bivališče člana družine, ki pride v poštev, že dolga leta neznano, ali pa ako se da smrt takega

3 zlata

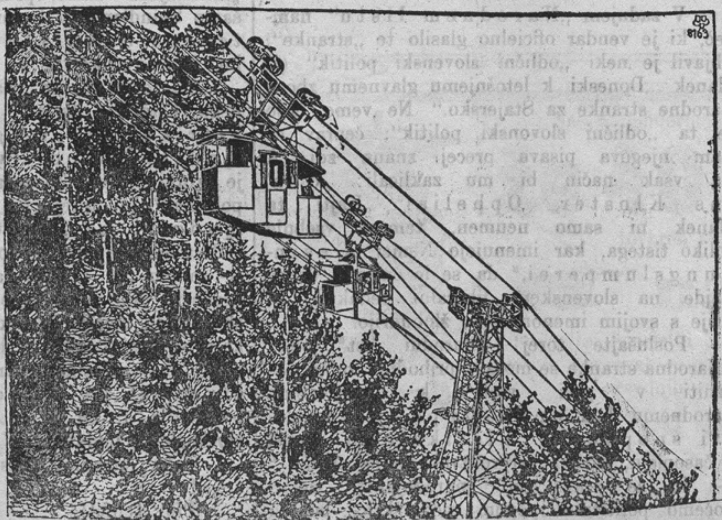
pravilaza kupovanje.

1. Zahtevaj vedno najboljše, posebno tedaj, ako je ceneje kot slabše stvari.
2. Pazi pa vedno, da v resnici to dobiš, kar zahtevaš.
3. Kadar kupuješ MAGGI-JEVE kocke za govejo juho, pre-pričaj se, ako nosi vsaka kocka ime MAGGI in varstveno znamko zvezdo s križcem; kajti MAGGI-JEVE kocke po 5 vin. so najboljše.

898

Nova gorska železnica.

V par tednih oddalo se bode javnemu prometu nova zanimiva gorska železnica na Tirolskem, ki se jo je zgradilo po milanskem sistemu Cheratti in Teufand v mestu Lana v bližini krasnega Merana. Ta železnica na vrh (Schwebelbahn), ki jo kaže naša slika, pričinja v višini 316 metrov in vodi do gorskega kolodvora, ki je 1446 metrov visoko in najvišji na celnem Tirolskem. Železnica obstoji iz dveh sekcij. Dolga je skupno 2200 metrov; dostikrat gre do 100 procentov, to je 45 gradov v breg. Velikanske vrvi, ki nosijo železnico, počivajo na 39 železnih konstrukcijah; te stojijo zopet na betonskih zokelnih, ki gredo do skale in so skozi fundirani; deloma so ti zokelni čez 40 metrov visoki. V vozovih te Vigilyoh-železnice ima poleg voznika še 15 potnikov prostora. Ker je ta železnica poleg tega jako cena, se

bode gotovo mnogo rabila in bode vsled tega tudi ena najvažnejših železnica in vrvi v planinskih deželah postala.

člana dokazati; vzdržanje ločene matere, ako njen ločni soprog ni za to vzdržanje prisiljen ali pa ako se svojih dolžnosti ne drži; — vzdržanje od soproga zapuščene matere; — ako je en član družine že dalje časa v ječi ali pa ako je toliko moralno manjvreden, da ne more nikogar podpirati; — vzdržanje za delo nezmožnih starišev, ako imajo drugi sinovi lastno družino in ako zamorejo s svojim dohodkom le lastne družine vzdrževati; — vzdržanje za delo nezmožnih starišev, ako imajo sicer še drugega sina, ki pa je vsled svojega poklica za podporo nezmožen ali pa ki je v drugo družino adoptiran; — vzdržanje po že v otroški starosti adoptiranemu sinu; — ako je bil kak član družine kot vzdrževatelj svojega za delo nezmožnega tasta (tasce) že v nadomestno rezervo prestavljen; — ako je že 5 ali več sinov v armadi ali mornarici služilo ali pa ako še služijo.

Prošnje za prestavljenje v nadomestno rezervo morajo kmetovalec sam, pri vzdrževalcih družin pa podpore potrebni sorodniki (ali svojci) v lastnem interesu v mesecih januar do konca julija leta nabora dotičnika (Stellungsjahr), najkasneje pa do nastopa prezenčne službe (ako nastopijo tozadevne razmere šele pozneje pa po njih nastopu), pri pristojni okrajni oblasti vložiti. Razven za take slučaje splošno predpisanih se mora še take dokumente priložiti, s katerimi se dokaže potreba posebnih obzirov. Ako je bil naboru podvržen v resnici potrjen (asentiran), predloži okrajna oblast prošnjo deželnoobrambenemu ministerstvu, v Bozni in Hercegovini pa deželni vladi, ki skupno z vojaško teritorialno oblastjo o prošnji razsoja.

Olajšave se dovoli lahko do določene procentne mere brez ozira na vrsto asentiranja ali dan nastopa dotičnih razmer. Pred resnično prestavo v nadomestno rezervo se mora deželnoobrambenemu ministerstvu (v Bozni-Hercegovini deželni vladi) dokazati, da dotične razmere še obstojijo. Olajšava se tudi ne dovoli, ako se da dokazati, da bodejo dotične razmere tekom časa od uvrščenja do 1. oktobra tistega leta, v katerem bode službi podvrženi svoje 23. leto dokončal, ponehale. V takem slučaju se mu dovoli zavlečenje nastopa prezenčne službe do 1. oktobra dotičnega leta, v katerem se bodejo omenjene razmere predrugačile.

MOJA STARA

izkušnja me uči, da rabim za negovanje moje kože le Steckenpferd-lilijino-mlečno milo od tvrde Bergmann & Co., Tetschen a/E. Kos za 80 h se dobi povsod 229

Novice.

Tajnostni koš. „Grazer Tagblatt“ poroča iz vzhodne Stajarske: Zadnjič enkrat sedelo je v neki gostilni več kmetov pri vinu. Nakrat vstopi s košom na hrbtu neznanec v sobo in postavi koš na klop. — „Kaj pa imaš v košu?“ vpraša eden kmetov tujca, ki si je hotel požirek vina privoščiti. — „Zeljate glave“, odgovori tujec. Ko je neznanec ravno na svojem kozarcu potegnil, zakričalo pa je v košu: „Kikeriki!“ — „No, ali znajo tvoje zeljate glave kikirikati?“ vpraša eden kmetov tujca. Slučajno vstopi v tem trenutku orožnik v sobo. Ko ga je tujec zagledal, postal je bled, hotel plačati in tiho oditi. Ali kmetje so rekli orožniku: „Ne izpustite ga, ta ima zeljate glave, ki pojejo kakor petelini.“ — Orožnik najdel je v košu osem kokoši, ki so bile zadavljene in enega petelina. Vse to je tujec ukradel. Petelina pa ni dovolj zadavil, tako da se je bil v košu prebudil in je tata s svojimi kikirikanjem izdal.

Bik na avtomobilu. Na okrajni cesti Gradec-Gleinstätten gnil je neki kmet bika. Kér bik ni bil hude nature, so mu ni oči zavezale. Ali avtomobil zmeša tudi najpobožnejšega bika. Ko je od zadaj pridrdral tak bencinski vrag, zdivjal je naš bicek. Zamán je kmet mahal, da naj se avtomobil vstavi; šele čisto pri kmetu se ga je vbogal in hoteli so z avtomobilom počasi mimo voziti. Bicek pa je nagnil glavo in zdirjal proti avtomobilu. Potniki so vsi prestrašeni na drugi strani vun skočili, pozabili pa voz vstaviti. V tem hipu skočil je bik z velikanskim poskokom na avtomobil in se je, sam ves začuden, počasi naprej peljal. Kmet in potniki so najprej debelo gledali, potem pa za njim bežali. Kér pa bik ne zna avtomobila voditi, zvrnilo se je kmalu vse v cestni jarek. Bicek je zletel na zeleno trato, brez da bi se bil poškodoval; pustil se je takoj od kmeta vjeti. Medtem ko so potniki svoj razbiti avtomobil gledali, rekel je kmet: „Glej, glej, zdaj hoče še moj bicek per avtomobil v mesto“.

Napadi na smodišnice. Kakor poročamo, vršila se je v zadnjih časih cela vrsta poskusnih napadov na avstrijske smodišnice (Pulvermagazine). Vsled tega je vojna uprava tozadevne

predpise za stražo poojstrila. Puška straže mora biti odslej nabasana s 5 ojstrimi patronami. Klic: Halt wer da?“ pa se bode odslej le enkrat zgodil. Ako bi poklicani takoj na prvi klic ne odgovorili, mora straža takoj oestro streljati.

Koliko se sné v ječah? Človeka bi glava zabolela, ko bi tozadevne natančne številke poznal. Le na močnatih izdelkih potrebujejo avstrijske ječe na leto okroglo 14.000 kil grisa in 786.000 kil moke. Ni čuda, da se vedno več takih ljudi oglašajo, ki nalašč kaj storijo, da pridejo v ječo; kajti v ječi se jim bolje godi kakor zunaj.

Iz Spodnje-Stajarskega.

Kje ste? Poročali smo v zadnjih številkah o grozoviti toči, ki je zadela naše skoraj vsako leto tako težko prizadete Haložane, kakor tudi kmetovalce drugih spodnještajarskih okrajev. Seveda je popolnoma nemogoče, da bi vsa nam došla poročila objavili ali pa na vsako pismo istotako pismeno odgovorili. Povemo torej na tem mestu, da smo vse storili, kar se v tem slučaju in v danih razmerah storiti more. Obrnili smo se zlasti na g. okrajnega načelnika Orniga, ki je sicer že takoj prvi dan po toči odločno za izdatno podporo prizadetemu prebivalstvu nastopil. Kar zamore njegova pridnost in njegov osebni vpliv doseči, to se bode gotovo tudi doseglo. To lahko obljubimo, zlasti ker bodejo ob njegovi strani tudi drugi nemški poslanci stali. Posebno poslanca Wastian in Marckhl bodeta radovoljno v prid vbojemu ljudstvu sodelovala. — Vedno in vedno se nam pa ob tej priložnosti vsiljuje vprašanje: kje so pa slovenski poslanci? Prvaški listi ne pišejo skoraj ničesar o toči in njenih posledicah, kakor, da bi bila to malenkost, za katero se živ krst ne zmeni. Psovane najnižje vrste polni slovenske liste, — revščina nesrečne ljudstva pa jim je deveta briga. V tem času mora pač tudi najkratkovidejši kmet uvidevati, kako malenkostno in za ljudstvo ničvredno je to slovensko časopisje, ki se redi zgolj od politične hujskarije in obsebnega natolcevanja. „Narodna stranka“ ne stori ničesar; saj stojijo „odlični“ njeni „politiki“ na stališču, da jim „gmotno stanje slovenskega ljudstva ni merodajno“. In klerikalna stranka prireja zdaj v teh žalostnih časih svoje „Slomškove slavnosti“, pri katerih se hujska proti postavi in državi. Vbogi škof Slomšek se mora pač v grobu obrniti, ako opazuje, kakšni ljudje se danes šopirijo v njegovem znamenju in kakšni politikastri peljejo danes njegovo ime v ustih. Slomšek je imel zlato srce za svojo ljudstvo; v času točine nesreče bi on goto ne prirejal nobenih veselice in bi ne praznil itak revnim ljudem žepov... Slovenski poslanci pa — to pač popolnoma opravičeno povdarjamo — so v času kmetске nesreče na ljudstvo pozabili. Zamán torej jih vprašujejo kmetje: Kje ste, slovenski poslanci? ...

V Sv. Barbari v Haložah so zdaj, kakor znano, brez kaplana. Anton Berk, navdušeni zagovornik klerikalne ideje in strupeni sovraznik hudobnih naprednjakov, ki po njegovem mnenju nimajo „prave vere“, jo je v Ameriko popihal. Ves jok barbarskih „Marijinih“ devic ni nič pomagal, zamán so tekli celi potoki grenkih solzic — Berk je šel, noč ga je vzela; in dobro je bilo, da ga je noč vzela, kajti drugače bi ga bil vzela državni pravdnik. Pravijo, da je šel Berk v Ameriko k „Mormonom“; za to versko sekto ima zlasti zato veliko veselje, ker se „Mormoni“ ne zadovoljujejo z eno samo žensko, temveč jih imajo več. Pač pa se Berk moti, ako misli, da je pri „Mormonih“ dovoljeno občevarje z šolsko deco... No, stvar sama ob sebi ima tudi resno lice. Berk je naravnost tipičen za one politične duhovnike, ki vidijo sicer pezdire v sosedovem očesu, trama v lastnem očesu pa ne. Čudno se nam pri vsem temu pa le nekaj zdi: Klerikalni listi so vedno grozovito razburjeni, kadar se kak liberalci ali naprednjaki v tem ali onem proti postavi zagreši. Takoj vpijejo „križajte ga“ in takoj mečejo vso krivdo na liberalno ali napredno stranko samo. Zdaj pa, ko je moral katoliški in politično-klerikalni kaplan Berk zaradi podlega in grdega zločina pobegniti, ker bi se

drugače za njim vrata ječe zaprle, zdaj molčijo klerikalni listi kakor grob in ne vedo ničesar o krščanski vzgoji in čednosti in verskem prepričanju in kakor se vse te lepe stvari še imenujejo, povedati, „Straža“ in „Slovenski gospodar“ in „Slovenec“ so tihi, ničesar ne vedo svojim vernim ovčicam o kaplanu Berku povedati, čeprav je bil ta oskrbovalec dece dopisnik teh listov in je po njih poštno napredne kmetovalce napadal ter sramotil. To je jezuvitezem! Poštene naprednjake blatijo ti jezuvitovski klerikalni listi, — klerikalni lump pa napravi lahko največje svinjarije, oni bodejo molčali. Fej čez tako „morilo“!... Seveda molči tudi „knez haložanski“, župnik Vogrin. Se čuti pač prizadetega, kajti on bi imel Berke in Rabuze nadzorovati in on je imel nekako odgovornost zanje. Kar se prebivalcev v sv. Barbari tiče, se celi zadevi pravzaprav smeji, čeravno je kaplan Berk v marsikaterem poštenem kristjanu uničil zaupanje v duhovski stan. Vogrinu privoščijo farani večinoma, da se mu je zgodila Berkova „aféra“. Zdaj pa se poroča, da bode namesto pobegnega kaplana Berka prišel v sv. Barbaro politično enakovredni tiček, namreč — kaplan Baznik iz Hoč. Ta Baznik spada med največje politične peteline in najpredrzejše farške hujskače, kar jih imamo na Spodnjem Stajarskem. Tudi on ne zna ločiti vere od politike, tudi on smatra v hujskariji svoj glavni poklic. Prepričani smo torej, da bode nadaljeval politično delo Rabuzeka in Berka. Vemo, da so vrli naši Hočani iz srca veseli, da se odkrižajo tega kaplanskega „oberčuka“, obžalujemo pa obenem Barbarčane, ki jih zadene vedno spet kuga take kaplanske politike. Bazniku že naprej priporočamo, naj nikar ne greši zoper potrpežljivost Haložanov. Vsaka stvar ima svoje meje in tudi ta potrpežljivost. V prvi vrsti pa opozarjamo župnika Vogrina, naj gleda svojemu novemu kaplanu na prsta, naj ga strogo nadzoruje in naj mu ne pusti hujskati. Drugače si bodejo znali Haložani sami pomagati!

„Narodna“ razburjenost najhujše vrste vlada v ormožkem okraju. Slovensko-zagrizeni listi pljujejo ogenj in žveplo in celi kup slovenskoprvaskih občinskih predstojnikov je bilo mobiliziranih, kakor da bi šla črna vojska zoper Turke. Kaj pa se je za božjo voljo zgodilo? V Ormožu, ki je vendar nemško mesto, bil je deslej neki Rojs kot orožniški stražmojster. Ta Rojs nam je bil znan že preje kot od prvaških hujskačev navdahnjeni možakar. Prav dobro je znan izza časov njegovega „delovanja“ v sv. Lovrencu. Mož ima poleg tega še grozno zagrizeno žensko, ki tudi nikdar ne zna svojega jezika držati. Nas bi vse to nič ne brigalo, ako bi ne bil ta Rojs ces. kraljevi orožnik. Kot tak pa mora biti v vsakem oziru nepristranski in niti sum političnega strankarstva ga ne sme zdeti. Orožništvo živa med ljudstvom ravno zato mnogo zaupanja, ker se ne vrtikava v politiko. Taki ljudje kakor je ta Rojs torej ne spadajo med orožništvo, ker izpodbijajo s svojo prvaškizagrizenostjo splošno zaupanje do žandarmerije. Zato je bil ta Rojs tudi na Zgornje Stajarske prestavljen. In zdaj se jezijo prvaki in vpijejo in nekateri občinski predstojniki so res tako nemumni, da jim gredo na lim ter da z njimi vpijejo. Zakaj? Kaj pa briga to te možakarje? Tako daleč menda še nismo, da bodejo prvaški hujskači in od njih zapeljani vaški poglavarji orožniškemu poveljstvu komandirali. Tako daleč res še nismo, pa če se vsi prvaški predstojniki v ormožkem okraju na glavo postavijo.

Celjska občinska šparksa darovala je letos iz svojega čistega dobička v splošno in dobrodelne namene okroglo 32.000 kron.

Telefonske zadeve. Vlada je dovolila ureditve interurbanega telefona od Spielfelda v Ljutomer, nadalje telefonskih mrež v Murecku, Halbenrainu, Radincih, Križevcih in Ljutomerju ter javnega mesta za telefoniranje v Weitersfeldu.

Cesar je potrdil izvolitev g. dr. H. Jabor-negg pl. Altenfels za župana v Celju.

Z nožmi napadla in težko ranila sta brata Moder v Spodnji Purkli posestniškega sina Franca Puntigam. Suroveža sta znana kot pretepača in je upati, da ju bode sodnija pošteno kaznovala.